

Jedan je od sugrađana koji su imali kuraži često menjaju poslove i ulaze u rizične investicije. Nakon toliko stečenog iskustva i danas se bavi potpuno devastiranom granom poljoprivrede od koje svi beže i zahvaljujući hrabrosti, upornosti i edukovanosti sasvim solidno od nje živi. Gost aktuelnog broja najstarijeg seoskog vojvođanskog glasila je, dakle, Ivan Raškov, momentalno trgovac i uzgajivač svinja.

Ivan Raškov, rođen 5. jula 1950. u Novom Kozjaku, opština Alibunar, od majke Anke i oca Milana, uz starijeg brata Kepu. Iz braka s Dušicom ima tri ćerke - Tatjanu (37), Natašu (36) i Katarinu (25), kao i dva sina - Ivana (23) i Milana (21), a tu su i unuke Magdalena i Lazar. Nakon okončane osnovne škole završio je srednju mašinsku "Radoje Dakić" u Rakovici. Po odsluženju JNA 1970. godine seli se u Pančevo, a 12 godina kasnije kupuje kuću u Starčevu. Radio je razne poslove u Kozjaku i Alibunaru, jedno vreme je radio u PIK-u, pa osam godina u "Pivari", bio je četiri godine aktivan u omladini Saveza komunista, a čak i komandir radne akcije na izgradnji sportskog centra "Mladost". Posle 1990. otišao je u privatnike, držao autobuse, kamione, restorane... Sada pomaže ćerki u privatnom biznisu oko trgovine i nekretnina, a aktivan je i u stočarstvu.

Kako je odrastao mali Iva?

- Proživeo sam prelepo detinjstvo u Kozjaku uz starijeg brata i mnogočlanu familiju. Roditelji su bili srednje imućni, radilo se mnogo i imalo dovoljno, a s obzirom na to da su se bavili poljoprivredom, veoma sam im pomagao na obrađivanju njive. Majka je bila stroga, pa sam se od nje nadobijao batina. Igračka nismo imali, već smo ih sami pravili, a ja sam oko toga najbolje majstorisao. Deda je imao vinograd, pa sam vodio drugare da "krademo" grožđe, jer je tako bilo slađe. Uopšte, bio sam vrlo nestašno dete, umeo i da se pobijem, a moja nikad ostvarena životna želja bila je da postanem pilot.

Škola, mladost...

- Kozjak je tih sedamdesetih bilo najuređenije selo u Vojvodini, jer tada je državna politika zagovarala revitalizuju malih mesta. Imali smo fenomenalnu školu s fiskulturnom salom, vodovod... Danas je tamo prava tuga, trećina kuća je napuštena, a dece više skoro da nema. Iako loš u vladanju, postizao odličan učenik u učenju. Jako rano počeo sam da radim, pa sam već sa šesnaest godina života, rušeći stare kuće tokom leta sa zidarima po Zrenjaninu, zaradio prvi auto. Skupio sam pare da kupim moskviča, koji je u ono vreme bio pojam. Međutim, kada sam u izlogu spazio fiću, nisam mnogo razmišljao, a jedini problem bilo je to što nisam imao

ličnu kartu. Sve je to brzo razrešeno, pa sam prvi provozao auto po selu. U njemu sam s drugarima ludovao odlazeći na razne slave, u Botoš, Vladimirovac, Karlovac, "grožđenbale" u Vršcu... Iako sam dve godine vozio bez dozvole, policija me je poznavala i nikad nisam nadrljao. Bilo je lepo, ali ponekad je dolazilo i do koškanja, najčešće oko devojaka. Jednom sam u Vršcu umalo nastradao, predstavivši se nekoj ekipi kao Pančevac, ne znajući da se tamo već duže vreme dešavala hajka na njih. I pored toga što ih bilo desetak uspeo sam da se iskobeljam, alu sam mučki udaren bokserom u usnu i od čega mi je kao "uspomena" ostao ožiljak.

Posao...

- Oženio sam se prilično rano, a nakon dva meseca počeo da radim po Kozjaku i Alibunaru. Shvativši da tamo nema dovoljno posla, prešao sam 1970. godine sa suprugom u Pančevo i zaposlio se u "Pivari". Iznajmili smo kuću u Vojlovici, jer nisam bio zainteresovan za stanove, koje su moje kolege masovno dobijale. Situacija je bila takva da sam često dolazio u Starčevo, poznavao dosta ljudi i bez mnogo razmišljanja doneo odluku da ovde gradim svoj novi dom. Želeo sam veliki plac kako bih bilo mesta i za nekakvu farmicu. Malo sam duže tragao, da bih prvo kupio kuću u ulici Maršala Tita. Brzo smo napredovali, jer je i supruga bila zaposlena u banci. Od 1990. prestao sam da radim u firmi da bih prešao u privatni sektor. Kupio sam neke autobuse i kamione i bavio sam se transportom, kao i prodajom vozila.

Ugostiteljstvo...

- Kafane sam držao najpre sa starijom ćerkom Tatjanom, a potom i sa srednjom po starosti Natašom. Na početku to je bila tada veoma poznata "Sova", u koju su svraćali isključivo vojnici Unprofora. Bio sam u partnerstvu s izvesnim Markom, za kog sam tek mnogo kasnije doznao da je imao burnu kriminalnu prošlost. Živeo je u Kanu i na Azurnoj obali "obavljao" razne poslove, a s jednim pajtosom je pljačkajući banku u Švajcarskoj završio u zatvoru zbog smrti žene i deteta. Nakon što su nekim čudom uspeli da pobegnu iz zatvora, maznuli su jednog golfa, prefarbali ga u belo i napisali "UN". Tako su se ušunjali među kola mirovne misije, koju su delom sačinjavali i neki njihovi stari znanci, bivši kriminalci. Igrom slučaja upoznali smo se u osiguravajućem društvu i postali partneri. Nisam znao s kim imam posla, ali smo imali veoma korektne odnose. Kada je kafana počela da radi, svake večeri francuski vojnici su se opijali, trošili ogromne svote novca i družili se s veoma šarmantnim igračicama iz Kazakstana. Bile su prelepe, pa iako nisu radile ništa nedolično, mnogi su se u njih pozaljublivali. Zarađivalo se enormno, čak su taksisti od jedne vožnje uzimali više nego za ceo dan. Jednom sam čak ne znajući o kome se radi izdrao na Kristijana Golubovića, koji je seo na zamrzivač, rečima: "Ej ti majmune siđi dole i sedi na stolicu kao sav normalan svet"... Nakon jedne sezone dana preuzimamo restoran "Šaran", gde je nekoliko godina bilo baš super. Promenili smo enterijer, svirali su "Neveni" s pokojnim Gašom, Oliverom i stalno je bilo prepuno. Dolazile su nam i razne delegacije, pored ostalog, i diplomate iz japanske ambasade. Bili smo podzakupci, pa nismo uspeli da opstanemo duže od četiri godine, a poznato je da ta kafana i dan-danas radi ubitačno. Kasnije sam držao "Romansu", pa "Boem", "Pab"(...), a onda mi je sve to postalo pomalo naporno, pa sam se posvetio uzgoju svinja.

Stočarstvo...

- Gajieći krmače i prasiće, shvatio sam da ne možemo da radimo kao naši stari, već da je neophodno konstantno ulaganje. Garantujem da jedna krmača za jednu godinu mora da otplati recimo kanalizaciju. Mnogo sam stručnih knjiga pročitao, trošim isključivo kvalitetnu hranu i premikse, a što kaže Zaharije Trnavčević: "Nije bitno da li skupo, nego da li je isplativo". Trenutno imam osam krmača, vepra i 70 prasića. LJudi svakodnevno dolaze po preporuci, jer su oduševljeni robom, a zadovoljne mušterije su najbolja reklama. Planiram da još neko vreme pomažem ćerci u vođenju firme, pa ću u penziju, iako do kraja života neću prestati da radim. Želja mi je da Starčevo ima najbolje svinje, da bi u jačoj konkurencija i ja bio što bolji.

Starčevo, danas?

- Ovde sam od 1982. i Starčevo nikada ne bih menjao. LJudi su složni, i zbog toga je mesto tako napredno. Selo je izgrađeno, čisto, biće i kanalizacije, a u kulturnim manifestacijama smo jači i od Pančeva. Najbolja ilustracija je ona pošalica kada se Omoljičani hvale Brestovčanima da su za njih Starčevo!

Tako govori čovek, koji je u životu iskusio mnogo toga i uglavnom izlazio kao pobednik, a sugrađanima poručuje:

- Treba da budemo što složniji i još više ćemo napredovati!